ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 5. júla 2007 *

Vo veci C-255/05,

ktorej predmetom je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 226 ES, podaná 16. júna 2005,

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: M. Konstantinidis, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci F. Louis a A. Capobianco, advokáti, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa,

proti

Talianskej republike, v zastúpení: I. M. Braguglia, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci M. Fiorilli, avvocato dello Stato, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

* Jazyk konania: taliančina.

ktorú v konaní podporuje:

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: T. Harris, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci J. Maurici, barrister,

vedľajší účastník konania,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory C. W. A. Timmermans, sudcovia P. Kūris, J. Makarczyk (spravodajca), L. Bay Larsen a J.-C. Bonichot,

generálny advokát: M. Poiares Maduro,
tajomník: R. Grass,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Komisia Európskych spoločenstiev sa svojou žalobou domáha, aby Súdny dvor určil, že Talianska republika si tým, že:

— nepodrobila, pred vydaním stavebného povolenia, projekt „tretej linky“ spaľovne odpadu patriacej spoločnosti ASM Brescia SpA (ďalej len „tretia linka spaľovne“), ktorá je zariadením patriacim do prílohy I smernice Rady 85/337/EHS z 27. júna 1985 o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie (Ú. v. ES L 175, s. 40; Mim. vyd. 15/001, s. 248), zmenenej a doplnenej smernicou Rady 97/11/ES z 3. marca 1997 (Ú. v. ES L 73, s. 5; Mim. vyd. 15/003, s. 151, „ďalej len smernica 85/337“), posúdeniu vplyvov na životné prostredie v zmysle článkov 5 až 10 tejto smernice a

— neumožnila verejnosti prístup k žiadosti o povolenie prevádzkovania tretej linky spaľovne odpadov na jednom alebo viacerých verejne prístupných miestach na primerane dlhý čas, aby mohla vyjadriť svoje pripomienky pred tým, než príslušný úrad prijme rozhodnutie, a ani neumožnila verejnosti oboznámiť sa s rozhodnutím v súvislosti s touto žiadosťou doplneným kópiou povolenia,

nesplnila povinnosti, ktoré je vyplývajú z článku 2 ods. 1 a článku 4 ods. 1 smernice 85/337, ako aj z článku 12 ods. 1 smernice 2000/76/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 4. decembra 2000 o spaľovaní odpadov (Ú. v. ES L 332, s. 91; Mim. vyd. 15/005, s. 353).

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

Smernica 75/442/EHS

2 Článok 1 smernice Rady 75/442/EHS z 15. júla 1975 o odpadoch (Ú. v. ES L 194, s. 47; Mim. vyd. 15/001, s. 23), zmenenej a doplnenej rozhodnutím Komisie 96/350/ES z 24. mája 1996 (Ú. v. ES L 135, s. 32; Mim. vyd.15/003, s. 59, ďalej len „smernica 75/442"), znie:

„Na účely tejto smernice:

a) ‚odpad' znamená akúkoľvek látku alebo predmet v kategórii ustanovenej v prílohe I, ktorej sa jej držiteľ zbavuje, chce sa jej zbaviť alebo je povinný sa jej zbaviť;

…

d) ‚nakladanie' znamená zber, prepravu, zhodnocovanie a zneškodňovanie odpadu vrátane dozoru nad týmito činnosťami a následnú starostlivosť o miesta zneškodňovania;

e) ‚zneškodňovanie' znamená ktorúkoľvek z činností, ktoré sú uvedené v prílohe II A;

f) ‚zhodnocovanie' znamená ktorúkoľvek z činností, ktoré sú uvedené v prílohe II B;

…"

3 V zmysle článku 4 tejto smernice:

„Členské štáty prijmú nevyhnutné opatrenia na zaistenie toho, aby sa odpad zhodnocoval alebo zneškodňoval bez ohrozenia ľudského zdravia a bez použitia postupov či metód, ktoré by mohli poškodiť životné prostredie, najmä:

— bez ohrozovania vody, ovzdušia, pôdy, rastlín a živočíchov,

— bez obťažovania okolia napr. hlukom alebo zápachom,

— bez nepriaznivého ovplyvňovania krajiny alebo miest zvláštneho záujmu.

…"

4 V zmysle článku 9 ods. 1 tejto smernice:

„Na účely vykonávania článkov 4, 5 a 7 každé zariadenie alebo podnik, ktorý vykonáva činnosti uvedené v prílohe II A, musí získať povolenie od príslušného orgánu uvedeného v článku 6.

…“

5 Podľa článku 10 rovnakej smernice:

„Na účely vykonávania článku 4 musí získať povolenie každé zariadenie alebo podnik, ktorý vykonáva činnosti uvedené v prílohe II B.“

6 Článok 11 ods. 1 smernice 75/442 stanovuje:

„Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia smernice Rady 78/319/EHS… môžu byť z požiadavky povolenia, stanovenej v článkoch 9 alebo 10, vyňaté:

…

b) zariadenia alebo podniky, ktoré vykonávajú zhodnotenie odpadu.

Táto výnimka sa môže uplatniť len vtedy:

— ak príslušné orgány prijali všeobecné pravidlá pre každý druh aktivity, v ktorých sú stanovené druhy a množstvo odpadu, ako aj podmienky, za ktorých môže byť príslušná aktivita od požiadavky povolenia oslobodená,

a

— ak druhy alebo množstvo odpadu a metódy zneškodňovania či zhodnocovania sú také, že sú splnené podmienky ustanovené v článku 4.“

7 Príloha II A smernice 75/442 s názvom „Spôsoby zneškodnenia“ vymenováva spôsoby zneškodnenia tak, ako sú používané v praxi. Táto príloha uvádza, že v súlade s článkom 4 sa musí odpad zneškodňovať bez ohrozenia ľudského zdravia a bez použitia postupov alebo metód, ktoré by mohli poškodiť životné prostredie.

8 Príloha II B rovnakej smernice s názvom „Spôsoby zhodnotenia“ vymenováva spôsoby zhodnotenia tak, ako sú používané v praxi. V tejto prílohe sa tiež uvádza, že v súlade s článkom 4 sa musí odpad zhodnocovať bez ohrozenia ľudského zdravia a bez použitia postupov alebo metód, ktoré by mohli poškodiť životné prostredie.

Smernica 85/337

9 Článok 1 ods. 2 a 3 smernice 85/337 je formulovaný takto:

„2. Na účely tejto smernice:

‚projekt' znamená:

— realizácia stavieb alebo iných zariadení, alebo plánov,

— iné zásahy do prírodného prostredia a krajiny, vrátane ťažby nerastných surovín;

‚navrhovateľ' znamená:

žiadateľ o povolenie súkromného projektu alebo verejný orgán, ktorý je iniciátorom projektu;

‚povolenie' je:

rozhodnutie príslušného orgánu alebo orgánov, ktoré oprávňuje navrhovateľa realizovať projekt.

3. Príslušný orgán alebo príslušné orgány sú tie, ktoré členské štáty určia, aby zodpovedali za plnenie povinností vyplývajúcich z tejto smernice.“

10 Podľa článku 2 ods. 1, 2 a článku 2 ods. 3 prvej vety tejto smernice:

„1. Členské štáty prijmú všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili, že pred udelením povolenia projekty, ktoré pravdepodobne budú mať podstatný vplyv na životné prostredie z dôvodu, okrem iného, ich charakteru, veľkosti, alebo umiestnenia, budú podliehať postupu povolenia a budú posúdené z hľadiska ich vplyvov. Tieto projekty sú definované v článku 4.

2. Posudzovanie vplyvov na životné prostredie možno začleniť do jestvujúcich procesov povoľovania projektov v členských štátoch, alebo ak to nie je možné, do iných procesov alebo postupov, ktoré sa ustanovia na dosiahnutie cieľa tejto smernice.

…

3. Bez toho, aby bol dotknutý článok 7 môžu členské štáty vo výnimočných prípadoch určitý projekt úplne alebo čiastočne vyňať z ustanovení tejto smernice.“

11 Článok 3 tejto smernice stanovuje:

„Posudzovanie dopadu na životné prostredie identifikuje, popíše a posúdi náležitým spôsobom, pri každom prípade jednotlivo a v súlade s článkami 4 až 11, priame a nepriame vplyvy projektu na nasledujúce faktory:

— ľudské bytosti, živočíšstvo a rastlinstvo,

— pôdu, vodu, vzduch, podnebie a krajinu,

— hmotný majetok a kultúrne dedičstvo,

— súčinnosť medzi faktormi uvedenými v prvej, druhej a tretej zarážke.“

12 Článok 4 tejto smernice stanovuje:

„Pokiaľ článok 2 ods. 3 neustanovuje inak, typy projektov, uvedené v prílohe I, podliehajú posúdeniu podľa článkov 5 až 10.“

13 V bode 10 prílohy I smernice 85/337 sa uvádzajú zariadenia na odstraňovanie odpadu, ktorý nie je nebezpečný, spaľovaním alebo chemickým spracovaním, ako je to uvedené v prílohe II A časti D 9 smernice 75/442, s kapacitou, ktorá presahuje 100 ton za deň.

Smernica 2000/76

14 Podľa článku 3 bodu 12 smernice 2000/76 na jej účely:

„‚povolenie' znamená písomné rozhodnutie (alebo niekoľko takých rozhodnutí), vydané príslušným orgánom, ktorým sa udeľuje oprávnenie prevádzkovať zariadenie za určitých podmienok, ktoré zaručujú, že zariadenie spĺňa všetky požiadavky tejto smernice. Jedno povolenie sa môže týkať jedného alebo viacerých zariadení alebo častí zariadenia v tom istom areáli, ktoré prevádzkuje ten istý prevádzkovateľ."

15 Článok 4 ods. 1 tejto smernice znie:

„Bez toho, aby bol dotknutý článok 11 smernice 75/442/EHS alebo článok 3 smernice 91/689/EHS, žiadne spaľovne alebo zariadenie na spoluspaľovanie sa nesmie prevádzkovať bez povolenia na výkon týchto činností."

16 Článok 12 ods. 1 smernice 2000/76 týkajúci sa prístupu k informáciám a účasti verejnosti znie:

„Bez toho, aby bola dotknutá smernica Rady 90/313/EHS a smernica 96/61/ES, žiadosti o nové povolenia na spaľovne a zariadenia na spoluspaľovanie musia byť k dispozícii na jednom alebo viacerých miestach prístupných verejnosti, ako sú kancelárie miestneho orgánu, na vhodne dlhý čas, ktorý verejnosti umožní podávať k nim pripomienky predtým, než príslušný orgán dospeje k rozhodnutiu. Rozhodnutie, vrátane aspoň kópie povolenia a všetkých nasledujúcich aktualizácií, musí [… a všetky nasledujúce aktualizácie, musia… — *neoficiálny preklad*] byť tiež dané verejnosti k dispozícii.“

Vnútroštátna právna úprava

17 Článok 6 zákona č. 349 z 8. júla 1986, ktorým sa zriaďuje ministerstvo životného prostredia (GURI č. 59 z 15. júla 1986) prebral do talianskeho práva smernicu 85/337. Následne článok 40 zákona č. 146 z 22. februára 1994 o ustanoveniach týkajúcich sa posudzovania vplyvov na životné prostredie (riadna príloha ku GURI č. 52 zo 4. marca 1994) vyzval taliansku vládu, aby výslovným aktom o orientácii a koordinácii definovala podmienky, kritériá a technické normy na účely uplatnenia postupu posúdenia vplyvu na životné prostredie na projekty, ktoré spadajú do prílohy II tejto smernice.

18 Článok 1 ods. 3 dekrétu prezidenta republiky z 12. apríla 1996 s názvom „Akt o orientácii a koordinácii prijatý na vykonanie článku 40 ods. 1 zákona č. 146 z 22. februára

1994 týkajúceho sa ustanovení o posúdení vplyvov na životné prostredie“ (GURI č. 210, s. 28, ďalej len „DPR“) upresňuje:

„Projekty uvedené v prílohe A podliehajú postupu posúdenia vplyvov na životné prostredie.“

19 Článok 3 ods. 1 dekrétu predsedu Rady ministrov z 3. septembra 1999 s názvom „Akt orientácie a koordinácie, ktorým sa mení a dopĺňa skorší akt orientácie a koordinácie na účely implementácie článku 40 ods. 1 zákona č. 146 z 22. februára 1994 o ustanoveniach týkajúcich sa posudzovania vplyvov na životné prostredie“ (GURI č. 302 z 27. decembra 1999, s. 17, ďalej len „DPCM“), ktorým sa zmenila a doplnila pôvodná verzia prílohy A DPR, znie:

„V prílohe A DPR z 12. apríla 1996 sa písmená i), l)… nahrádzajú písmenami:

i) Zariadenia na zneškodňovanie a zhodnocovanie nebezpečného odpadu spôsobmi uvedenými v prílohe B a v prílohe C bodoch R 1 až R 9, legislatívneho dekrétu č. 22 z 5. februára 1997 [GURI č. 38 z 15. februára 1997, ďalej len ‚legislatívny dekrét‘], s výnimkou zariadení na zhodnocovanie, ktoré podliehajú zjednodušeným postupom uvedeným v článkoch 31 a 33 toho istého legislatívneho dekrétu…

l) Zariadenia na zneškodňovanie a zhodnocovanie odpadu, ktorý nie je nebezpečný, s kapacitou presahujúcou 100 ton denne spaľovaním alebo spracovaním

uvedenými v prílohe B bodoch D 2 a D 8 až D 11, ako aj v prílohe C bodoch R 1 až R 9 [legislatívneho dekrétu] s výnimkou zariadení na zhodnocovanie, ktoré podliehajú zjednodušeným postupom uvedeným v článkoch 31 a 33 toho istého legislatívneho dekrétu…“

20 Ustanovenia legislatívneho dekrétu, ktoré opisujú vlastnosti odpadov a činnosti, ktoré umožňujú zjednodušené konanie, boli prijaté s cieľom prebrať článok 11 smernice 75/442.

21 Predovšetkým z článku 33 ods. 1 legislatívneho dekrétu vyplýva, že za predpokladu dodržania určitých technických noriem zhodnocovanie odpadu môže byť uskutočnené po uplynutí 90-dňovej lehoty od oznámenia začiatku činností adresovaného územne príslušnej provincii.

22 Článok 33 ods. 2 tohto dekrétu podrobne uvádza obsah technických noriem pre odpad, ktorý nie je nebezpečný, ako aj pre nebezpečný odpad.

23 Podľa článku 33 ods. 3 tohto legislatívneho dekrétu zapíše provincia do špeciálneho zoznamu podniky, ktoré jej oznámia začiatok činnosti, a v lehote stanovenej v odseku 1 bez návrhu overí, či sú požadované podmienky splnené.

24 Z článku 33 ods. 4 legislatívneho dekrétu napokon vyplýva, že ak provincia zistí, že technické normy a podmienky odseku 1 neboli dodržané, prijme odôvodnený výnos, ktorým zakáže začať činnosť alebo v nej pokračovať, pokiaľ dotknutý subjekt neprijme opatrenia na dosiahnutie súladu s platnou právnou úpravou v lehote, ktorá bola predtým stanovená príslušnými orgánmi.

Konanie pred podaním žaloby

25 Komisia požiadala Taliansku republiku listom z 28. apríla 2003 o informácie, najmä v súvislosti s uplatnením postupov stanovených v smerniciach 85/337 a 2000/76, na tretiu linku spaľovne.

26 Tento členský štát jednak uviedol, že projekt tretej linky spaľovne vylúčil z postupu posúdenia vplyvov na životné prostredie, keďže sa naňho vzťahuje výnimka uvedená v prílohe A bode 1 DPR, zmeneného a doplneného DPCM a jednak, že uskutočnil viacero zverejnení a konzultačných opatrení v zmysle článku 12 smernice 2000/76.

27 Komisia začala v súvislosti s týmito odpoveďami Talianskej republiky, ktoré považovala za nedostatočné, konanie pred podaním žaloby zaslaním výzvy z 19. decembra 2003.

28 Listom z 8. júna 2004 príslušné talianske orgány informovali o ochote prevádzkovateľa podrobiť tretiu linku spaľovne, ktorej prevádzka bola povolená v decembri 2003, posúdeniu vplyvov na životné prostredie.

29 Odôvodneným stanoviskom z 9. júla 2004 Komisia vyzvala Taliansku republiku, aby prijala opatrenia požadované osobitne na dosiahnutie súladu s povinnosťami vyplývajúcimi zo smernice 85/337 v lehote dvoch mesiacov od jeho doručenia.

30 Listom z 31. januára 2005 Talianska republika potvrdila, že prevádzkovateľ tretej linky spaľovne predložil formálnu žiadosť o posúdenie vplyvov na životné prostredie, ktorá bola uverejnená 11. decembra 2004. Následne listom z 3. mája 2005 Talianska republika predložila dokumenty o štádiu postupu posúdenia a uviedla, že sa blíži ku koncu.

31 Keďže Komisia usúdila, že postoj, ktorý zaujala talianska vláda vo vyššie uvedených odpovediach, je nepostačujúci, podala v zmysle článku 226 druhého odseku ES žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

O žalobe

O prípustnosti

Argumentácia účastníkov konania

32 Talianska republika tvrdí, že žaloba Komisie je neprípustná z dôvodu nedostatku záujmu Komisie na konaní. Komisia totiž nemá záujem na požadovaní výkonu povinnosti, ktorá už bola splnená. Berúc do úvahy pozitívne posúdenie environmentálneho súladu tretej linky spaľovne vyplývajúceho z ministerského dekrétu z 3. júna 2005, ktorý bol prijatý po ukončení postupu posúdenia začatého za podmienok uvedených v bode 30 tohto rozsudku, nespôsobilo oneskorenie uskutočnenia štúdie o dosahu na životné prostredie žiadnu škodu na životnom prostredí. V súvislosti s neexistenciou štúdie o dosahu na životné prostredie existovala len situácia formálnej nezákonnosti, ktorá bola napravená.

33 Talianska republika dodáva, že Komisia vyžaduje dodržiavanie nelogických povinností, a tým sa dopustila prekročenia právomoci, keďže konala v rozpore so zásadami správneho úradného postupu a proporcionality.

34 Komisia poukazuje na to, že má priamy, osobitný a konkrétny záujem na tomto spore. V tejto súvislosti, pokiaľ ide o jej záujem podať žalobu z dôvodu porušenia smernice 85/337, Komisia tvrdí, že nie je podstatné, že príslušné orgány uskutočnili posúdenie vplyvov na životné prostredie tretej linky spaľovne, pretože toto posúdenie nezodpovedá požiadavkám uvedenej smernice, keďže všetky projekty, ktoré pravdepodobne budú mať podstatný vplyv na životné prostredie okrem iného z dôvodu ich charakteru, veľkosti alebo umiestnenia, podliehajú postupu povolenia a posúdeniu ich vplyvov, a to pred udelením povolenia.

35 Samotná ochota prevádzkovateľa tretej linky spaľovne požiadať o podrobenie tohto zariadenia posúdeniu vplyvov na životné prostredie, hoci toto zariadenie už bolo postavené a bolo v prevádzke, je z toho dôvodu podľa Komisie nepodstatná, pretože žiadosť o posúdenie bola predložená až 7. decembra 2004 a posúdenie bolo uskutočnené až po uplynutí lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku.

36 Komisia okrem toho uvádza, že z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že v rámci výkonu právomocí, ktoré jej vyplývajú z článku 226 ES, nie je povinná preukázať existenciu osobitného záujmu na konaní.

Posúdenie Súdnym dvorom

37 Podľa ustálenej judikatúry v rámci právomocí Komisie, ktoré upravuje článok 226 ES, Komisia nemusí preukázať záujem na konaní. Komisia je totiž povinná aj bez návrhu

a vo všeobecnom záujme dbať na dodržiavanie práva Spoločenstva členskými štátmi a zabezpečiť konštatovanie existencie prípadných nesplnení povinností, ktoré z neho vyplývajú, v záujme ukončenia takéhoto stavu (pozri rozsudky z 1. februára 2001, Komisia/Francúzsko, C-333/99, Zb. s. I-1025, bod 23; z 2. júna 2005, Komisia/Grécko, C-394/02, Zb. s. I-4713, body 14 a 15, ako aj citovanú judikatúru, a z 8. decembra 2005, Komisia/Luxembursko, C-33/04, Zb. s. I-10629, bod 65).

38 Okrem toho je Komisia povinná posúdiť možnosť postupu voči členskému štátu, určiť ustanovenia, ktoré porušil, a zvoliť moment, v ktorom voči nemu začne konanie o nesplnenie povinnosti, pričom úvahy, ktoré ovplyvňujú túto voľbu, nemôžu mať vplyv na prípustnosť žaloby (pozri rozsudky z 18. júna 1998, Komisia/Taliansko, C-35/96, Zb. s. I-3851, bod 27, a Komisia/Luxembursko, už citovaný, bod 66).

39 V tejto súvislosti musí Súdny dvor preskúmať, či namietané nesplnenie povinnosti existuje alebo nie, bez toho, aby bol oprávnený sa vyjadrovať k výkonu voľnej úvahy Komisie (pozri najmä rozsudky z 13. júna 2002, Komisia/Španielsko, C-474/99, Zb. s. I-5293, bod 25, a Komisia/Luxembursko, už citovaný, bod 67).

40 V každom prípade je nutné konštatovať, že aj v prípade, že uskutočnenie následného posúdenia vplyvov tretej linky spaľovne na životné prostredie by mohlo ukončiť vytýkané nesplnenie povinnosti, takéto posúdenie sa nezačalo do uplynutia lehoty uvedenej v odôvodnenom stanovisku, čo je dátum, ku ktorému je na účely preskúmania existencie nesplnenia povinnosti potrebné posudzovať situáciu v členskom štáte (pozri najmä rozsudok zo 14. júla 2005, Komisia/Nemecko, C-433/03, Zb. s. I-6985, bod 32).

41 Z prechádzajúcich úvah vyplýva, že prekážka konania z dôvodu nedostatku záujmu na konaní sa musí zamietnuť.

O veci samej

42 Na podporu svojej žaloby Komisia uvádza dva žalobné dôvody:

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 2 ods. 1 a článku 4 ods. 1 smernice 85/337

— Argumentácia účastníkov konania

43 Podľa Komisie tretia linka spaľovne klasifikovaná ako zariadenie určené na zneškodňovanie v zmysle prílohy II B smernice 75/442, s kapacitou vyššou ako 100 ton denne, patrí do prílohy I bodu 10 smernice 85/337 a z toho dôvodu mala byť pred vydaním povolenia a uskutočnením výstavby predmetom postupu posúdenia vplyvov na životné prostredie. Komisia tvrdí, že projekt nebol predmetom posúdenia vplyvov na životné prostredie preto, lebo samotná talianska právna úprava nevyžaduje podriadenie zariadení určených na zhodnocovanie odpadov, na ktoré sa vzťahujú zjednodušené postupy, takémuto posúdeniu.

44 Komisia dodáva, že DPCM je v rozpore s povinnosťami vyplývajúcimi zo smernice 85/337, keďže vyníma z povinnosti posúdenia vplyvov na životné prostredie všetky zariadenia vykonávajúce zhodnocovanie odpadov, teda zariadenia, na ktoré sa vzťahuje povolenie podľa zjednodušeného postupu.

45 Talianska republika neuznáva existenciu nesplnenia povinnosti a na svoju obranu uvádza rovnaké tvrdenia ako vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 23. novembra 2006, Komisia/Taliansko (C-486/04, Zb. s. I-11025).

46 Talianska republika hlavne tvrdí, že vzhľadom na to, že tretia linka spaľovne slúži na zhodnocovanie odpadu a vzťahujú sa na ňu zjednodušené postupy upravené v článkoch 31 a 33 legislatívneho dekrétu, ktoré boli prijaté s cieľom prebrať článok 11 smernice 75/442, neuplatňuje sa na ňu postup posúdenia vplyvov na životné prostredie. Talianska republika jednak uvádza vzťah medzi smernicou 85/337 a smernicou 75/442, pokiaľ ide o technické výrazy používané v oblasti odpadov, a jednak poukazuje na text prílohy I bodu 10 a na text prílohy II bodu 11 písm. b) smernice 85/337, v ktorých sa uvádza len pojem zneškodňovanie odpadov, a na základe toho usudzuje, že smernica 85/337 zo svojej pôsobnosti vylučuje zariadenia, ktoré vykonávajú zhodnocovanie odpadu.

47 Talianska republika tiež tvrdí, že zmeny a doplnenia smernice 75/442 smernicou 91/156 mali za cieľ upraviť spoločnú terminológiu a harmonizovanú definíciu odpadov, čo by umožnilo priblížiť ustanovenia upravujúce odpady na vnútroštátnej úrovni, ako aj na úrovni Spoločenstva. Z toho vyplýva, že keď smernica 97/11 uvádza pojem odpad, pojmy a definície, ktoré používa, sú nevyhnutne „požičané“ z právnej úpravy vlastnej pre túto oblasť, teda zo smernice 91/156.

48 Tento členský štát dodáva, že v prípade, že v oblasti zhodnocovania odpadov nepresahujú emisie hranice schválené právnou úpravou Spoločenstva, nie je potrebné pristúpiť k postupu posúdenia, keďže cieľom zhodnocovania odpadu je práve ochrana životného prostredia.

49 Vo vyjadrení vedľajšieho účastníka konania zo 7. apríla 2006 Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska podporuje návrhy Talianskej republiky v súvislosti s prvou výhradou.

— Posúdenie Súdnym dvorom

50 Na úvod je potrebné uviesť, že v už citovanom rozsudku z 23. novembra 2006, Komisia/Taliansko, Súdny dvor konštatoval, že Talianska republika si nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 2 ods. 1 a článku 4 ods. 1, 2 a 3 smernice 85/337 tým, že prijala článok 3 ods. 1 DPCM, ktorý umožnil neuplatnenie postupu posudzovania vplyvov na životné prostredie upraveného v článku 2 ods. 1 a článku 4 ods. 1 smernice 85/337 na projekty určené na zhodnocovanie nebezpečného odpadu a odpadu, ktorý nie je nebezpečný, s kapacitou presahujúcou 100 ton denne patriace do prílohy I tejto smernice, a to tak, že ich podriadil zjednodušenému postupu v zmysle článku 11 smernice 75/442.

51 Nesplnenie povinnosti, ktoré vytýka Komisia v tomto žalobnom dôvode, je len následok uplatnenia vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá, ako bolo uvedené v predchádzajúcom bode, už bola vyhlásená za úpravu v rozpore s právom Spoločenstva, na konkrétny prípad.

52 Uplatnenie tejto právnej úpravy, podľa ktorej sa na zariadenia určené na zhodnocovanie odpadov patriace do pôsobnosti zjednodušených postupov stanovených v článkoch 31 a 33 legislatívneho dekrétu nevzťahuje postup posudzovania vplyvov na životné prostredie, má za následok oslobodenie tretej linky spaľovne od štúdie dosahu na životné prostredie, aj keď táto linka patrí do kategórie zariadení na zneškodnenie odpadu, ktorý nie je nebezpečný, spaľovaním alebo chemickým spracovaním, s kapacitou, ktorá presahuje 100 ton za deň, uvedenej v prílohe I bode 10 smernice 85/337. Tretia linka spaľovne mala byť preto pred jej povolením predmetom postupu posudzovania jej vplyvov na životné prostredie, keďže projekty, ktoré spadajú do prílohy I, musia byť predmetom systematického posúdenia v zmysle článku 2 ods. 1, článku 4 ods. 1 a článkov 5 až 10 uvedenej smernice (pozri rozsudok z 23. novembra 2006, Komisia/Taliansko, už citovaný, bod 45).

53 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné konštatovať, že Talianska republika si tým, že pred vydaním stavebného povolenia nepodrobila projekt tretej linky spaľovne odpadu postupu posúdenia vplyvu na životné prostredie v zmysle článkov 5 až 10 smernice 85/337, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 2 ods. 1 a článku 4 ods. 1 tejto smernice.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 12 ods. 1 smernice 2000/76

— Argumentácia účastníkov konania

54 Komisia Talianskej republike vytýka, že nezverejnila žiadosť o povolenie prevádzkovania tretej linky spaľovne odpadov a ani zodpovedajúce rozhodnutie o povolení, a to v rozpore s ustanoveniami článku 12 smernice 2000/76.

55 Tento členský štát v priebehu konania pred podaním žaloby uviedol, že článok 12 sa v prejednávanej veci neuplatňuje, keďže v súvislosti s uvedenou treťou linkou nebola podaná žiadna žiadosť o povolenie. Táto linka bola len predmetom oznámenia o začatí prevádzkovania z 24. júla 2003, v súlade s postupom stanoveným v legislatívnom dekréte.

— Posúdenie Súdnym dvorom

56 Z článku 33 ods. 1 legislatívneho dekrétu vyplýva, že činnosti zhodnocovania odpadov sa môžu začať vykonávať po uplynutí 90-dňovej lehoty od oznámenia začiatku činnosti adresovaného územne príslušnej provincii. Dotknuté orgány provincie v rámci tejto lehoty bez návrhu overia splnenie podmienok potrebných na to, aby bolo možné začať zhodnocovanie.

57 V prejednávanej veci bolo v súvislosti s treťou linkou spaľovne v rámci zjednodušeného postupu stanoveného v legislatívnom dekréte predložené oznámenie o začatí činnosti z 24. júla 2003. Po tomto oznámení nasledovali dve rozhodnutia prijaté príslušnými orgánmi provincie, a to zákaz začatia činnosti z 21. októbra 2003 a následne povolenie z 19. decembra 2003.

58 Okrem iného z článku 12 ods. 1 smernice 2000/76 vyplýva, že žiadosti o nové povolenia musia byť k dispozícii na miestach prístupných verejnosti na vhodne dlhý čas, ktorý verejnosti umožní podávať k nim pripomienky predtým, než príslušný orgán dospeje k rozhodnutiu. Toto rozhodnutie vrátane aspoň kópie povolenia a všetky nasledujúce aktualizácie musia byť tiež dané verejnosti k dispozícii.

59 Účelom tohto ustanovenia, ako vyplýva predovšetkým z odôvodnenia č. 31 smernice 2000/76, je zabezpečenie prehľadnosti povoľovacieho procesu tým, že sa verejnosť podieľa na rozhodnutiach prijímaných v súvislosti so žiadosťami o udelenie povolenia.

60 Je preto potrebné sa domnievať, že pojem žiadosť o nové povolenie je potrebné vykladať tak, aby bol bezvýhradne splnený cieľ, ktorý sleduje článok 12 ods. 1 smernice 2000/76. Tento pojem sa preto musí chápať v širšom zmysle tak, že pokrýva všetky postupy, ktoré možno porovnať s postupom udelenia povolenia alebo schválenia.

61 Oznámenie o začatí činnosti uvedené v bode 56 tohto rozsudku, ktoré bolo v súvislosti s treťou linkou spaľovne uskutočnené, musí byť vzhľadom na jeho vlastnosti a najmä na úlohu zverenú orgánom provincie, považované za podobné, ako je žiadosť o nové povolenie v zmysle smernice 2000/76.

62 Z tohto dôvodu malo byť toto oznámenie dostupné na jednom alebo viacerých verejných miestach, a to dostatočne dlhý čas umožňujúci podávať k nemu pripomienky adresované príslušným orgánom provincie pred uplynutím 90-dňovej lehoty, ktorú majú tieto orgány k dispozícii na overenie splnenia zákonných podmienok na začatie zhodnocovania. Je však nepochybné, že v rozpore s ustanoveniami článku 12 ods. 1 smernice 2000/76 dotknuté oznámenie nebolo zverejnené.

63 Navyše jednotlivé rozhodnutia prijaté dotknutou provinciou v súvislosti s treťou linkou spaľovne, a to zákaz začatia činnosti a povolenie, uvedené v bode 57 tohto rozsudku, tiež neboli k dispozícii verejnosti v rozpore s ustanovením toho istého článku.

64 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné konštatovať, že Talianska republika si tým, že neumožnila verejnosti dostatočne vopred prístup k oznámeniu o začatí činnosti tretej linky spaľovne odpadov, a to na jednom alebo viacerých verejne prístupných miestach, aby verejnosť mohla vyjadriť svoje pripomienky pred tým, než príslušný úrad prijme rozhodnutie, a tým, že verejnosti neumožnila oboznámiť sa s rozhodnutiami v súvislosti s týmto oznámením doplnenými kópiou povolenia, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 12 ods. 1 smernice 2000/76.

O trovách

65 V súlade s ustanovením článku 69 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazať Taliansku republiku na náhradu trov konania a Talianska republika nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania.

66 Spojené kráľovstvo znáša v súlade s článkom 69 ods. 4 toho istého rokovacieho poriadku svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Talianska republika si tým, že pred vydaním stavebného povolenia nepodrobila projekt „tretej linky“ spaľovne odpadu patriacej spoločnosti ASM Brescia SpA posúdeniu vplyvu na životné prostredie v zmysle článkov 5 až 10**

smernice Rady 85/337/EHS z 27. júna 1985 o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie, zmenenej a doplnenej smernicou Rady 97/11/ES z 3. marca 1997, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 2 ods. 1 a článku 4 ods. 1 tejto smernice.

2. **Talianska republika si tým, že neumožnila verejnosti dostatočne vopred prístup k oznámeniu o začatí činnosti „tretej linky“ tejto spaľovne odpadov, a to na jednom alebo viacerých verejne prístupných miestach, aby verejnosť mohla vyjadriť svoje pripomienky pred tým, než príslušný úrad prijme rozhodnutie, a tým, že verejnosti neumožnila oboznámiť sa s rozhodnutiami v súvislosti s týmto oznámením, doplnenými kópiou povolenia, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 12 ods. 1 smernice 2000/76 Európskeho parlamentu a Rady zo 4. decembra 2000 o spaľovaní odpadov.**

3. **Talianska republika je povinná nahradiť trovy konania.**

4. **Spojené kráľovstvo Veľkej Británie Severného Írska znáša svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy